BESLUT MEDDELAT AV DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

den 25 juni 1998 *

I mål C-159/98 P(R),

Nederländska Antillernas regering, företrädd av advokaterna P. V. F. Bos och M. Slotboom, Rotterdam, delgivningsadress: advokatbyrån M. Loesch, 11, rue Goethe, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av ett beslut meddelat den 2 mars 1998 av förstainstansrättens ordförande i mål T-310/97 R, Nederländska Antillernas regering mot rådet (REG 1998, s. II-455), i vilket det yrkas

— ogiltigförklaring av beslutet samt uppskov med verkställigheten av punkterna 1.31 och 1.32 i rådets beslut 97/803/EG av den 24 november 1997 om revidering efter halva giltighetstiden av beslut 91/482/EEG om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 329, s. 50) beträffande ris och socker som är föremål för bearbetning eller omvandling i Nederländska Antillerna, under förutsättning att dess regering, för de produkter som avses i dessa punkter, bibehåller eller

* Rättegångsspråk: engelska.

inför minimipriser vid export som överensstämmer med eller är högre än interventionspriserna i gemenskapen, samt att rådet skall förpliktas ersätta rättegångskostnaderna,

i andra hand yrkas

— ogiltigförklaring av beslutet, att målet skall hänskjutas till förstainstansrätten för att denna skall uppta talan till förnyad prövning och att rådet skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd, företrätt av J. Huber och G. Houttuin, rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören A. Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande vid förstainstansrätten,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren T. van Rijn, och X. Lewis, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

Republiken Italien, företrädd av professor U. Leanza, chef för utrikesministeriets avdelning för diplomatiska tvister, i egenskap av ombud, biträdd av F. Quadri, avvocato dello Stato, delgivningsadress: Italiens ambassad, 5, rue Marie-Adélaïde, Luxemburg,

intervenienter vid förstainstansrätten,

och av

Konungariket Spanien, företrätt av N. Díaz Abad, abogado del Estado, statens juridiska råd, delgivningsadress: Spaniens ambassad, 4—6, boulevard E. Servais, Luxemburg,

intervenient vid domstolen,

meddelar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

efter att ha hört generaladvokaten S. Alber,

följande

Beslut

1 Nederländska Antillernas regering har genom beslut, som inkom till domstolens kansli den 24 april 1998, i enlighet med artikel 50 andra stycket i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens ordförandes beslut av den 2 mars 1998 i mål T-310/97 R, Nederländska Antillernas regering mot rådet (REG 1998, s. II-455, nedan kallat det överklagade beslutet), genom vilket dess ansökan om interimistiska åtgärder avslogs.

2 Nederländska Antillernas regering har yrkat att det överklagade beslutet skall upphävas, och har yrkat uppskov med verkställigheten av punkterna 1.31 och 1.32 i rådets beslut 97/803/EG av den 24 november 1997 om revidering efter halva giltighetstiden av beslut 91/482/EEG om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 329, s. 50, nedan kallat det omtvistade beslutet) beträffande ris och socker som är föremål för bearbetning eller omvandling i Nederländska Antillerna, under förutsättning att dess regering för de produkter som avses i dessa punkter bibehåller eller inför minimipriser vid export som överensstämmer med eller är högre än interventionspriserna i gemenskapen, samt att rådet skall förpliktas ersätta rättegångskostnaderna.

3 Konungariket Spanien har genom skrivelse, som inkom till domstolens kansli den 30 april 1998, ansökt om att få intervenera i målet om överklagande och har anfört att det överklagade beslutet är giltigt.

4 Klaganden motsatte sig genom skrivelse av den 7 maj 1998 Konungariket Spaniens intervention. Klaganden har gjort gällande att till skillnad från Konungariket Danmarks, Republiken Irlands och Förenade kungariket Storbritanniens och Nordirlands anslutningsfördrag, vilka har ratificerats med avseende på Nederländernas hela territorium, har Republiken Greklands, Konungariket Spaniens, Republiken Portugals, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutningsfördrag uttryckligen ratificerats av Nederländerna endast med avseende på dess europeiska territorium. Av detta har klaganden dragit slutsatsen att Konungariket Spanien i fråga om Nederländska Antillerna inte kan anses vara en medlemsstat i den mening som avses i artikel 227.1 i EG-fördraget. En ansökan om intervention som Konungariket Spanien ingivit i ett mål där Nederländska Antillernas regering för talan skall således inte godtas.

5 Det är tillräckligt att påpeka att det i artikel 37 första stycket i EG-stadgan för domstolen föreskrivs följande: "Medlemsstaterna och gemenskapens institutioner

får intervenera i tvister inför domstolen". Det föreskrivs således inte någon begränsning i medlemsstaternas rätt att intervenera i tvister inför domstolen, särskilt inte med hänsyn till vem som är part i tvisten eller föremålet för denna.

6 Utan att det är nödvändigt att ytterligare pröva om klagandens invändningar är befogade står det klart att de saknar relevans för bedömningen av en medlemsstats rätt att intervenera i tvisten.

7 Konungariket Spaniens ansökan om att få intervenera skall bifallas med stöd av artikel 37 första stycket i EG-stadgan för domstolen.

8 Rådet, kommissionen, Republiken Italien och Konungariket Spanien har inkommit med skriftliga yttranden till domstolens kansli den 14 och den 15 maj 1998.

Tillämpliga bestämmelser, bakgrund och förfarande

9 De tillämpliga bestämmelserna samt bakgrunden till tvisten beskrivs på följande sätt i det överklagade beslutet:

"1 Nederländska Antillerna är en del av de utomeuropeiska länderna och territorierna (nedan kallade ULT) som ingått en associering med gemenskapen. I artikel 3 r i EG-fördraget anges bland fördragets syften associering av ULT i syfte att öka handeln och att gemensamt främja den ekonomiska och sociala

utvecklingen. Associeringen av ULT med gemenskapen regleras i fjärde delen av EG-fördraget samt i rådets beslut 91/482/EEG av den 25 juli 1991 (EGT L 263, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 18, s. 3, nedan kallat ULT-beslutet), som antagits med stöd av artikel 136 andra stycket i fördraget.

2 Enligt artikel 240.1 i ULT-beslutet skall detta gälla under en period av 10 år från den 1 mars 1990. I artikel 240.3 a och b föreskrivs att före utgången av de första fem åren skall rådet enhälligt på förslag från kommissionen utöver gemenskapens ekonomiska bistånd fastställa eventuella ändringar av ULT-beslutet enligt ansvariga myndigheters önskemål för den andra femårsperioden eller ändringar som föreslagits av kommissionen i belysning av dess egen erfarenhet eller som resultat av ändringar som är föremål för förhandling mellan gemenskapen och länderna i Afrika, Västindien och Stilla havet (AVS-länderna).

3 Det framgår av det beslut som förstainstansrättens ordförande fattade den 15 juli 1997 i mål T-179/97 R, Nederländska Antillernas regering mot rådet (REG 1997, s. II-1297, punkt 3), att gemenskapen har producerat ett överskott av halvlångkornigt ris, även kallat japonicaris. Däremot finns det ett underskott på indicaris, som endast motsvarar 20 procent av gemenskapens risproduktion. I detta sammanhang har rådet vidtagit ett antal åtgärder för att främja odlingen av indicaris bland gemenskapsproducenter.

4 Importen av indicaris i gemenskapen sker i konkurrens mellan företag etablerade i ULT och företag etablerade i tredje länder eller AVS-länder. Importen av ris från AVS-länder omfattas av en tullkvot om 125 000 ton och är belagd med tullavgifter om 50 procent. Kvantiteter som överstiger denna tullkvot beläggs med tullavgifter om 100 procent i likhet med import från andra tredje länder.

5 Efter att ha skördats skalas riset för att sedan poleras i flera etapper. Brunt ris, dvs. ris från vilket skalet har tagits bort, omvandlas till delvis slipat ris genom att en del av fruktväggen tas bort. Slipat ris, som är helt och hållet behandlat, erhålls genom att fruktväggen avlägsnas helt.

6 I artikel 6.2 i bilaga II till ULT-beslutet, vilken rör bland annat definitionen av begreppet 'ursprungsvaror', föreskrivs att när varor som helt framställs inom gemenskapen eller AVS-länderna bearbetas eller behandlas i ULT skall de anses som helt framställda i ULT.

7 Av detta följer särskilt att den omvandling som sker i Nederländska Antillerna av brunt ris med ursprung i AVS-länderna till delvis slipat ris är tillräcklig för att riset skall anses ha sitt ursprung i Nederländska Antillerna enligt bestämmelserna i bilaga II till ULT-beslutet. Tack vare denna regel om kumulation av ursprung kan således det omvandlade riset importeras till gemenskapen utan tullavgifter.

8 I artikel 133.1 i fördraget föreskrivs att tullar vid import till medlemsstaterna av varor med ursprung i ULT fullständigt skall avvecklas i takt med att detta sker mellan medlemsstaterna i enlighet med fördraget. I artikel 101.1 i ULT-beslutet föreskrivs att varor med ursprung i ULT skall importeras till gemenskapen utan tullar eller avgifter med motsvarande verkan. Enligt artikel 102 i samma beslut skall gemenskapen vidare på import av produkter med ursprung i AVS-länderna inte tillämpa några kvantitativa restriktioner eller åtgärder med motsvarande verkan.

9 Genom artikel 109.1 i ULT-beslutet ges kommissionen, i form av undantag från principerna i de ovannämnda artiklarna, befogenhet att vidta nödvändiga skyddsåtgärder '[o]m tillämpningen av detta beslut resulterar i allvarliga störningar i en ekonomisk sektor inom gemenskapen eller inom en eller flera av dess medlemsstater, eller om den resulterar i att det uppstår svårigheter som kan leda till en försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet eller i en region inom gemenskapen'.

10 Kommissionen och rådet har med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet vidtagit ett antal skyddsåtgärder. Genom beslut 93/127/EEG av den 25 februari 1993 (EGT L 50, s. 27) i dess lydelse enligt beslut 93/211/EEG av den 13 april 1993 (EGT L 90, s. 36) föreskrev kommissionen ett minimipris vid import av ris med ursprung i Nederländska Antillerna, bestämmelser som sedermera mjukades upp. Senast har rådet antagit förordningarna (EG) nr 304/97 av den 17 februari 1997 och nr 1036/97 av den 2 juni 1997 om införande av skyddsåtgärder mot import av ris med ursprung i utomeuropeiska länder och territorier (EGT L 51, s. 1 och EGT L 151, s. 8). Genom dessa två förordningar fastställs en tullkvot som begränsar importen av ris från ULT förutom Montserrat och Turks- och Caicosöarna till 36 728 ton under perioden från och med den 1 januari till och med den 30 april 1997 och till 56 180 ton under perioden från och med den 1 maj till och med den 30 november 1997.

11 Kommissionen föreslog med stöd av artikel 240.3 i ULT-beslutet i ett meddelande till rådet om revidering efter halva giltighetstiden av associeringen av ULT med gemenskapen (COM(94) 538, slutligt, av den 21 december 1994) diverse justeringar av associeringen, genom vilka de önskemål som uttryckts bland annat av ULT och kommissionens erfarenhet under de fem första åren av genomförande av ULT-beslutet i möjligaste mån skulle beaktas. För att kunna hantera 'intressekonflikten mellan syftena med två olika typer av gemenskapspolitik — utvecklingen av ULT och iakttagandet av de garantier som den gemensamma organisationen av marknaderna hade tillförsäkrat producenter' föreslog kommissionen att en mekanism skulle inrättas genom vilken referenspriser för import kunde föreskrivas. Kommissionen förbehöll sig trots det möjligheten att, om det blev nödvändigt, anpassa mekanismen till reglerna om ursprung i ULT, vad beträffar kumulationen i fråga om produkter från AVS-länderna och från ULT och den minsta bearbetning som krävdes för att en produkt skall anses ha sitt ursprung i ULT.

12 Den 16 februari 1996 lade kommissionen för rådet fram ett förslag till beslut om revidering efter halva giltighetstiden av ULT-beslutet (EGT C 139, s. 1). I sjätte och sjunde övervägandena i ingressen till förslaget framhöll kommissionen att det fria tillträdet för alla produkter med ursprung i ULT och behållandet av kumulationen i fråga om produkter med ursprung i AVS-länder och produkter med ursprung i ULT hade lett till konstaterandet att det fanns risk för en intressekonflikt mellan syftena med två olika typer av gemenskapspolitik, dvs. utvecklingen i ULT respektive den gemensamma jordbrukspolitiken. Kommissionen ansåg att det var lämpligt att förekomma nya störningar på gemenskapsmarknaden i fråga om vissa produkter som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden genom att undanta jordbruksprodukter från kumulation och samtidigt föreskriva ökad flexibilitet för dessa inom ramen för ett undantagsförfarande.

13 För att överbrygga meningsskiljaktigheterna i frågan om ett eventuellt borttagande av regeln om kumulation av ursprung eller om alternativa lösningar som exempelvis bibehållandet av denna regel tillsammans med ett system med minimipriser, ändrade rådet ULT-beslutet med stöd av artikel 240.3 genom att den 24 november 1997 anta beslut 97/803/EG om revidering efter halva giltighetstiden av beslut 91/482 (EGT L 329, s. 50).

14 I detta beslut erinrar rådet om risken för konflikt mellan syftena med utveckling av ULT och med den gemensamma jordbrukspolitiken, vilka följer av bibehållandet av kumulationen av ursprung för produkter från AVS-länderna och ULT som avses i artikel 6 i bilaga II till ULT-beslutet (se ovan punkterna 6 och 7). Rådet framhåller i sjunde övervägandet att '[å]tgärder som skapar en ram som gynnar regelbundna handelsflöden och som även är förenliga med den gemensamma jordbrukspolitiken bör vidtas för att förhindra nya störningar'. I detta syfte införde rådet de nya artiklarna 108a och 108b i ULT-beslutet, vilka tillåter kumulation av ursprung för produkter med ursprung i AVS-länderna och ULT i fråga om ris och socker inom ramen för en tullkvot.

15 Beträffande ris uppgår kvoten enligt ovannämnda artikel 108a.1 till 160 000 ton, vilket omfattar den tullkvot för ris med ursprung i AVS-länderna som föreskrivs i fjärde Lomékonventionen. Ett första utfärdande av importcertifikat skall beviljas ULT i januari varje år för en mängd på 35 000 ton. Upp till

den allmänna gränsen om 160 000 ton kan ytterligare import ske i den mån AVS-länderna inte verkligen utnyttjar alla sina möjligheter till direktexport inom ramen för den kvot som föreskrivs i Lomékonventionen. Enligt artikel 108a.2 får kommissionen öka den maximala kvantiteten om 160 000 ton med 20 000 ton om den konstaterar att en sådan ökning inte medför någon risk för störningar på gemenskapsmarknaden.

16 Vad beträffar socker tillåts genom artikel 108b en kumulation av ursprung mellan AVS och ULT för en årlig kvantitet om 3 000 ton socker.

17 För att verkställa de ovannämnda bestämmelserna om kumulation skall det enligt artikel 108a.4 vara tillräckligt för att produkterna skall räknas som produkter med ursprung i ULT att riset är slipat eller halvslipat, och att det rör sig om bitsocker eller färgat socker enligt artikel 108b."

10 Nederländska Antillernas regering yrkade genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 9 december 1997 att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras.

11 Genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 december 1997 ingav klaganden med stöd av artiklarna 185 och 186 i EG-fördraget dessutom en ansökan om uppskov med verkställigheten av punkterna 1.31 och 1.32 i det omtvistade beslutet beträffande ris och socker som är föremål för bearbetning eller omvandling i Nederländska Antillerna, under förutsättning att dess regering för de produkter som avses i dessa punkter bibehåller eller inför minimipriser vid export som överensstämmer med eller är högre än interventionspriserna i gemenskapen.

Det överklagade beslutet

12 Genom det överklagade beslutet avslog rättens ordförande ansökan om interimistiska åtgärder.

13 Efter att ha fastslagit att ansökan om interimistiska åtgärder kunde prövas i sak, prövade rättens ordförande först huruvida det förelåg ett behov av skyndsamhet i fråga om de yrkade åtgärderna och gjorde därefter en avvägning av de aktuella intressena i målet samt en bedömning av huruvida talan framstod som rättsligt och faktiskt befogad (fumus boni juris).

Behovet av skyndsamhet samt intresseavvägningen

14 Vad beträffar behovet av skyndsamhet samt intresseavvägningen fastslog rättens ordförande att kvoterna i fråga inrättats i syfte att undvika risken för en konflikt mellan syftet med utvecklingen i ULT och den gemensamma jordbrukspolitiken, närmare bestämt i syfte att bibehålla importen till gemenskapen av ris och socker med ursprung i ULT inom de gränser som är förenliga med gemenskapsmarknadens jämvikt och med hänsyn till möjligheten att avsevärt öka denna import (punkt 55—58 i det överklagade beslutet).

15 Vad beträffar införandet av minimipriser vid export, som är föremål för klagandens ansökan om uppskov, fastslog rättens ordförande att det inte är säkerställt att detta gör det möjligt att undvika nya störningar på gemenskapsmarknaderna och att det inte, under den tid som handläggningen av målet i sak pågår, skulle ha vissa permanenta verkningar som skulle kunna beröva det slutliga avgörandet dess verkan (punkt 61 i det överklagade beslutet).

16 Rättens ordförande ansåg vidare att rätten inte kan ersätta rådets bedömning av den lämpligaste skyddsåtgärden med sin egen, utom i uppenbart brådskande fall, utan att riskera att inkräkta på rådets utrymme för skönsmässig bedömning, vad beträffar den lämpligaste åtgärden för att förekomma störningar på gemenskaps-

marknaderna för ris och socker, alltmedan den skall beakta de krav som är förbundna med associeringen av ULT med gemenskapen, samt att klagandens ansökan bara kan bifallas om de begärda åtgärderna obestridligen framstår som brådskande (punkterna 64 och 65 i det överklagade beslutet).

17 Rättens ordförande gjorde med utgångspunkt i dessa förutsättningar i punkt 66—77 i det överklagade beslutet en granskning av förhållandena i Nederländska Antillerna för att kunna avgöra hur stort behovet av skyndsamhet var beträffande de begärda interimistiska åtgärderna.

18 Granskningen omfattade i tur och ordning rissektorn, sockersektorn och den allmänna ekonomiska utvecklingen i Nederländska Antillerna.

19 Vad beträffar rissektorn ansåg rättens ordförande att Nederländska Antillernas regering inte hade visat att det förelåg en ökad risk för att merparten av risfabrikerna på dess territorium måste upphöra med sin verksamhet. För att komma till denna slutsats fastslog rättens ordförande att det, tvärtemot vad klaganden hade anfört, vid första anblicken föreföll som om det omtvistade beslutet inte innebar att den årliga exporten från ULT till gemenskapen i praktiken begränsades till 35 000 ton, då återstoden påstods importeras direkt från AVS-länderna. Enligt rättens ordförande hade AVS-länderna, för att undvika att betala tullar, i själva verket ett intresse av att i första hand exportera till gemenskapen via ULT inom gränserna för den kvot om 160 000 ton som föreskrivs i det omtvistade beslutet. Vidare innebar det faktum att en årlig tullkvot om 160 000 ton upprättades emellertid endast en minskning om 22 procent av risexporten i förhållande till den export som genomförts under de föregående åren med tillämpning av skyddsåtgärder. Avslutningsvis ansåg rättens ordförande inte att de nämnda skyddsåtgärderna i sig hade medfört att en stor del av risfabrikerna i Nederländska Antillerna försvunnit (punkt 67—70 i det överklagade beslutet).

20 I fråga om sockersektorn anförde rättens ordförande dels att klaganden inte hade anfört någon omständighet som gjorde det möjligt att bedöma vilken betydelse

denna verksamhet har för Nederländska Antillernas ekonomi, dels att tillämpningen av det omtvistade beslutet endast medförde en minskning av exporten i storleksordningen 14 procent i förhållande till år 1996 (punkt 71 i det överklagade beslutet).

21 Vad avslutningsvis beträffar den ekonomiska utvecklingen i Nederländska Antillerna påpekade rättens ordförande att klagandens argumentation inte beaktade det faktum att de omtvistade tullkvoterna endast innebar en liten minskning av exporten till gemenskapen, att den endast grundades på förutsägelser rörande utvecklingen av exporten av ris och socker samt att den inte innehöll någon konkret omständighet som gjorde det möjligt att fastslå att den påstådda skadan inte skulle kunna gå att återställa (punkt 73—75 i det överklagade beslutet).

22 Sammanfattningsvis fastslog rättens ordförande att villkoret om behov av skyndsamhet inte var uppfyllt i förevarande fall.

Huruvida talan framstod som rättsligt och faktiskt befogad (fumus boni juris)

23 Vad beträffar frågan huruvida ansökan om interimistiska åtgärder framstår som rättsligt och faktiskt befogad framgår det av det överklagade beslutet att Nederländska Antillernas regering till stöd för ansökan hade anfört att rådet saknade behörighet i tidsmässigt hänseende (ratione temporis) att fatta det omtvistade beslutet efter det att den i artikel 240.3 i ULT-beslutet fastställda tidsfristen hade löpt ut (punkt 78 i det överklagade beslutet). Rättens ordförande fann att denna grund prima facie saknade fog. Rättens ordförande hänvisade till domstolens dom av den 10 oktober 1978 i mål 148/77, Hansen och Balle (REG 1978, s. 1787, punkt 10; svensk specialutgåva, häfte 4) och bedömde att denna bestämmelse i ULT-beslutet prima facie borde tolkas så, att den endast har upplysningskaraktär. Rättens ordförande anförde också att den åberopade tidsfristen om fem år, som är aktuell i

detta fall, prima facie inte har samma rättsliga räckvidd som den tidsfrist som föreskrivs i artikel 30.8 i bilaga II till ULT-beslutet mot bakgrund av domstolens dom av den 26 oktober 1994 i mål C-340/92, Nederländerna mot kommissionen (REG 1994, s. I-5197) (punkt 80—85 i det överklagade beslutet).

24 Efter att rättens ordförande hade fastslagit att Nederländska Antillernas regering inte hade bevisat förekomsten av en allvarlig och irreparabel skada och att den enda grund som anförts till stöd för talan mot det omtvistade beslutet prima facie inte föreföll vara befogad, avslog han ansökan om interimistiska åtgärder.

25 Eftersom parternas skriftliga yttranden innehåller alla nödvändiga upplysningar för att överklagandet skall kunna avgöras, saknas anledning att höra parterna muntligen.

Förutsättningar för att pröva överklagandet i sak

26 Rådet, Konungariket Spanien och Republiken Italien anser alla tre att överklagandet skall avvisas. De har emellertid anfört olika grunder till stöd härför.

27 Enligt rådet skall, för att en ansökan om uppskov med verkställighet av en rättsakt skall vinna bifall, fyra kumulativa villkor vara uppfyllda: Beslutet skall prima facie framstå som rättsligt och faktiskt befogat (fumus boni juris), det skall föreligga ett behov av skyndsamhet, intresseavvägningen skall utfalla till förmån för ett bifall till ansökan och slutligen skall de begärda åtgärderna vara av tillfällig karaktär i den meningen att de inte skall föregripa avgörandet i sak eller på förhand omintetgöra följderna av det slutliga avgörandet i saken.

28 I förevarande fall har klaganden avstått från att bestrida rättens ordförandes bedömning i fråga om det fjärde villkoret, enligt vilket beslutet inte på förhand skall omintetgöra följderna av det slutliga avgörandet i saken, trots att rättens ordförande i punkt 65 i det överklagade beslutet insisterade på nödvändigheten av att beakta "risken för att gemenskapens intressen åsamkas irreparabel skada vid beviljandet av den begärda interimistiska åtgärden". Enligt rådet skall överklagandet därför avvisas.

29 Dessa argument kan inte godtas.

30 Det är förvisso riktigt att rättens ordförande i punkt 61 i det överklagade beslutet uttalade att det inte var säkerställt att "ett eventuellt fastställande av ett minimipris som ersätter de omtvistade tullkvoterna ... inte, under den tid som handläggningen av målet i sak pågår, [skulle] ha vissa permanenta verkningar som skulle kunna beröva det slutliga avgörandet dess verkan".

31 Det skall därav emellertid inte dras slutsatsen, vilket rådet gjort, att rättens ordförande hade beslutat att de begärda interimistiska åtgärderna inte var av erforderlig tillfällig karaktär. Det framgår enbart att rättens ordförande inte ansåg att detta var "säkerställt".

32 Under alla omständigheter förefaller det i flertalet förfaranden om interimistiska åtgärder som om såväl bifall till som avslag på ansökan om uppskov med verkställigheten i viss mån kan ha vissa definitiva följdverkningar, och det ankommer på rättens ordförande, som har att besluta med anledning av en ansökan om uppskov, att göra en avvägning mellan de risker som är förbundna med varje möjlig lösning (se i detta hänseende beslut av den 29 januari 1997 i mål C-393/96 P(R), Antonissen mot rådet och kommissionen, REG 1997, s. I-441, punkt 40).

33 Bedömningen av huruvida det begärda uppskovet är av tillfällig karaktär kan således i princip inte skiljas från intresseavvägningen, varför den omständigheten att det i överklagandet saknas en särskild grund avseende detta villkor inte kan medföra att överklagandet skall avvisas i sin helhet, då detta, som i förevarande fall, innebär ett ifrågasättande av den intresseavvägning som gjorts i det överklagade beslutet.

34 Konungariket Spanien har gjort gällande att samtliga grunder som anförts till stöd för överklagandet antingen ifrågasätter rättens ordförandes bedömning av de faktiska omständigheterna eller reser frågor som omfattas av prövningen i sak och som endast kan prövas i samband med huvudsaken.

35 Mot bakgrund av det stora antal argument av olika karaktär som anförts av klaganden, förefaller det lämpligare att pröva frågan om förutsättningar för sakprövning i samband med granskningen av varje grund som anförts till stöd för överklagandet, eftersom detta inte genast kan avvisas i sin helhet.

36 Avslutningsvis har även Republiken Italien yrkat att överklagandet skall avvisas, dock utan att framföra några särskilda argument till stöd därför. Italien har faktiskt endast anfört att den stöder rådets invändning i förstainstansrätten mot att talan i huvudsaken skulle kunna tas upp till sakprövning.

37 Det räcker med att påpeka att rådets argumentation i förstainstansrätten på denna punkt, vilken underkändes i punkt 30—38 i det överklagade beslutet i samband med prövningen av om ansökan om interimistiska åtgärder kunde upptas till sakprövning, inte kan motivera att överklagandet avvisas.

38 Av det anförda följer att överklagandet skall upptas till sakprövning.

De grunder som anförts till stöd för överklagandet

39 Klaganden har anfört tre grunder till stöd för överklagandet. Den första grunden rör det sista avsnittet i det överklagade beslutet och avser den omständigheten att talan inte framstår som rättsligt och faktiskt befogad. Inledningsvis skall den andra och den tredje grunden prövas, vilka rör behovet av skyndsamhet och intresseavvägningen.

Den andra grunden: Behovet av skyndsamhet

Parternas argument

40 Den andra grunden för överklagandet består av två alternativa delgrunder, vilka syftar till att det skall fastställas att förstainstansrättens ordförande inte har bedömt villkoret avseende skyndsamhet på ett riktigt sätt.

41 Som första delgrund har klaganden anfört att det, beträffande den allvarliga och irreparabla skadan, framgår av det överklagade beslutets lydelse att dess huvudsakliga argument, nämligen att den oåterkalleliga tidsförlust som drabbat Nederländska Antillernas makroekonomiska utveckling, inte har beaktats. Med hänsyn till tidsåtgången i samband med förfarandet i huvudsaken, gjorde klaganden inför rättens ordförande faktiskt gällande att det omtvistade beslutet gjorde det omöjligt att förverkliga den planerade ekonomiska och sociala utvecklingen till den 1 mars år 2000, vilket är den tidpunkt då ULT-beslutet upphör att gälla. Rättens ordförande uppskattade felaktigt, särskilt i punkt 75 i det överklagade beslutet, den påstådda skadan på grundval av handelsvolymer och situationen för ris- och sockerindustrin.

42 Rådet anser för sin del att om ett sådant resonemang som grundas på en oåterkallelig tidsförlust godtogs, skulle det leda till den absurda situationen att en skada som till sin natur är tidsbunden aldrig skulle kunna kompenseras ekonomiskt, eftersom klockan aldrig kommer att kunna vridas tillbaka.

43 Vidare kan klaganden enligt rådet och kommissionen inte förebrå rättens ordförande för att i detalj ha granskat handelsvolymerna eller situationen för ris- och sockerindustrin, eftersom det är klaganden själv som insisterat på att detta hade betydelse. Enligt kommissionen har det slutligen mycket liten betydelse om den påstådda skadan uppskattas i termer av handelsvolymer för ris och socker eller i termer av den allmänna utvecklingen av ekonomin i Nederländska Antillerna.

44 Genom den andra grundens andra delgrund har klaganden gjort gällande att även om den påstådda skadan kunde fastställas med hänvisning till handelsvolymer och situationen för ris- och sockerindustrin i Nederländska Antillerna, har skadans allvarliga och irreparabla karaktär ändå, av tre skäl, bedömts på ett felaktigt sätt i det överklagade beslutet.

45 Vad för det första avser sockersektorn, följer det enligt klaganden av punkterna 71 och 72 i det överklagade beslutet att de i ULT-beslutet etablerade industrierna hyser förväntningar som har feltolkats i det omtvistade beslutet. Enligt klaganden medför det faktum att dessa förväntningar inte har beaktats i sig och med automatik att en allvarlig och irreparabel skada föreligger för Nederländska Antillerna, eftersom ett av syftena med artikel 133.3 i EG-fördraget är just skydd för industrier som etablerats i ULT.

46 För det andra använde rättens ordförande i sin prövning av villkoret om skyndsamhet, enligt klaganden, i strid med artikel 132.1 i EG-fördraget inte samma

normer för bedömningen av intresset av den gemensamma jordbrukspolitiken å ena sidan och intresset av associeringen av ULT å den andra. Särskilt skulle mer tyngd ha givits skyddet för gemenskapsris och-socker, som endast utgör 0,5 procent av gemenskapens BNP (bruttonationalprodukt) än den skada som lidits av Nederländska Antillerna, för vilka det är fråga om 0,9 procent av BNP.

47 Vad för det tredje beträffar risindustrin innehåller resonemanget i slutsatsen i punkt 70 i det överklagade beslutet enligt klaganden två fel. Enligt slutsatsen hade det inte visats att en omedelbar tillämpning av det omtvistade beslutet riskerade att medföra att merparten av risfabrikerna i Nederländska Antillerna måste upphöra med sin verksamhet.

48 I beslutet nämns inte kommissionens förordning (EG) nr 2603/97 av den 16 december 1997 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för import av ris med ursprung i AVS-länderna och de utomeuropeiska länderna och territorierna (ULT) (EGT L 351, 1997, s. 22) som antagits med stöd av det omtvistade beslutet. Enligt detta nya och restriktiva system kan näringsidkare importera sammanlagt 35 000 ton ris till gemenskapen med ursprung i ULT från och med januari, medan återstoden om 125 000 ton kan importeras vid slutet av året utan tullavgifter. Detta kan emellertid endast ske under förutsättning att AVS-länderna inte har exporterat denna mängd direkt till gemenskapen. Enligt klaganden är rislagret fram till slutet av året för kostsamt och saluföringen för riskfylld i förhållande till fördelen med undantag från tullavgifter, varför producenterna av AVS-ris tvingas exportera direkt till gemenskapen i stället för att göra detta via ULT. Detta har kommissionen enligt klaganden medgivit i sitt skriftliga yttrande till förstainstansrätten, varav det framgår att 41 688 ton ris i januari 1998 hade importerats direkt från AVS-länderna till gemenskapen. Rättens ordförande har således enligt klaganden i punkt 68 i det överklagade beslutet felaktigt bedömt att producenterna av AVS-ris skulle föredra att exportera sina produkter via ULT.

49 I punkt 69 i det överklagade beslutet beaktade rättens ordförande vidare inte de konstateranden som gjorts i den rapport som upprättats av det Nederländska insti-

tutet för ekonomi och som klaganden ingav till förstainstansrätten. Enligt dessa konstateranden borde verksamheten med bearbetning av och handel med ris i Nederländska Antillerna minskas med 44 procent, även om Nederländska Antillerna erhöll den största delen av kvoten om 160 000 ton ris. För övrigt saknar den omständigheten att denna risindustri år 1997 inte gick i konkurs, trots antagandet av skyddsåtgärder som begränsade exporten, relevans eftersom det var fråga om tillfälliga åtgärder och inte om en strukturell och varaktig förändring av situationen.

50 Rådet och kommissionen har som svar på den andra grundens andra delgrund riktat uppmärksamheten på den omständigheten att den regel enligt vilken en rent ekonomisk skada i princip inte är irreparabel, som förstainstansrättens ordförande också påpekade (punkt 66 i det överklagade beslutet), är tillämplig i detta fall (punkt 75 i det överklagade beslutet).

51 De två institutionerna har också påpekat att argumenten i den andra grundens andra delgrund till största delen skall underkännas, eftersom de avser rättens ordförandes bedömning av sakomständigheterna.

Bedömning

52 Vad beträffar den andra grundens första delgrund skall det fastslås att det, tvärtemot vad klaganden har påstått, uttryckligen framgår av punkt 73—75 i det överklagade beslutet att rättens ordförande har prövat klagandens argument rörande den ekonomiska utvecklingen i Nederländska Antillerna fram till år 2000.

53 Rättens ordförande ansåg närmare bestämt att de sifferuppgifter som klaganden åberopade beträffande den ekonomiska utvecklingen i Nederländska Antillerna inte tog hänsyn till de konstateranden som tidigare gjorts i fråga om det omtvistade beslutets verkliga följder för exporten av ris och socker från Nederländska Antillerna till gemenskapen. Rättens ordförande uttalade även att det inte hade fastställts att skadan var av oåterkallelig beskaffenhet, då det saknades bevis för någon förutsebar strukturell effekt på ris- och sockerindustrin.

54 Det följer även av det överklagade beslutet att rättens ordförande, vad beträffar den ekonomiska utvecklingen i Nederländska Antillerna, fastslog att skadan inte var av den allvarliga beskaffenhet som påståtts samt att den inte föreföll vara oåterkallelig.

55 Klagandens invändningar mot dessa konstateranden, vilka grundas på argumentet att rättens ordförande borde ha lagt större vikt vid den oåterkalleliga karaktären av tidsförlusten för den makroekonomiska utvecklingen i Nederländska Antillerna, innebär ett ifrågasättande av de faktiska omständigheter som det överklagade beslutet vilar på.

56 Enligt artikel 51 i domstolens EG-stadga, som också är tillämplig på överklaganden i enlighet med artikel 50 andra stycket i samma stadga, skall överklagandet vara begränsat till rättsfrågor och kan endast grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel vid förstainstansrätten eller på att rätten har åsidosatt gemenskapsrätten (beslut av den 11 juli 1996 i mål C-148/96 P(R), Goldstein mot kommissionen, REG 1996, s. I-3883, punkt 22, och av den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkterna 43 och 44).

57 I den mån överklagandet kan prövas på den andra grundens första delgrund skall det följaktligen ogillas.

58 Vad beträffar den andra grundens andra delgrund medför klagandens argumentation inte heller att det kan fastställas att rättens ordförande har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning.

59 Således skall det första argumentet — att artikel 133.3 i fördraget har åsidosatts — inte godtas.

60 Detta argument förutsätter att beslutet att avslå ansökan om uppskov med verkställigheten leder till att en industri som håller på att etableras i Nederländska Antillerna läggs ned, vilket innebär ett ifrågasättande av bedömningen av sakomständigheterna i det överklagade beslutet. Argumentet kan av de skäl som anförs i punkt 56 i detta beslut inte godtas.

61 Om det vidare, i likhet med klagandens bedömning, antas att nedläggningen av en industri som håller på att etableras i ULT nödvändigtvis utgör en överträdelse av artikel 133.3 i fördraget, skulle en sådan överträdelse inte i sig vara av avgörande betydelse och automatiskt utgöra en allvarlig och irreparabel skada.

62 En eventuell överträdelse av en bestämmelse i fördraget avgör i princip inte i sig om en eventuell skada är allvarlig eller irreparabel, även om den kan leda till att det omtvistade beslutet ifrågasätts.

63 Det andra argumentet — att rättens ordförande använde olika normer för att bedöma intresset av den gemensamma jordbrukspolitiken å ena sidan och intresset av associeringen av ULT å den andra — är ett ifrågasättande av rättens ordförandes bedömning av de sakomständigheter som lagts till grund för beslutet om att avslå ansökan om interimistiska åtgärder. Detta argument skall av de skäl som anförs i punkt 56 i detta beslut således inte godtas.

64 Det tredje argumentet — som avser situationen i rissektorn — gör det inte heller möjligt att fastställa att det överklagade beslutet fattats genom felaktig rättstillämpning.

65 Genom att hävda att rättens ordförande har feltolkat förordning nr 2603/97 har klaganden i själva verket sökt invända mot de faktiska konstateranden som rättens ordförande gjort beträffande den ekonomiska situationen för näringsidkarna i AVS-länderna. Denna argumentation skall således av de skäl som anförs i punkt 56 i detta beslut inte godtas.

66 Klaganden har också anfört att rättens ordförande inte har beaktat slutsatserna i den rapport som upprättats av det Nederländska institutet för ekonomi, enligt vilken verksamheten med bearbetning och handel med ris i Nederländska Antillerna borde minskas med åtminstone 44 procent till följd av antagandet av det överklagade beslutet.

67 Den sistnämnda invändningen kan förstås så, att det anförs att förstainstansrättens ordförande antingen har felbedömt den bevisning som förebringats av klaganden eller att han inte motiverat sitt beslut på denna punkt.

68 Vad beträffar klagandens påstående om felbedömning av bevisningen skall det erinras om att domstolen inom ramen för ett överklagande i princip inte är behörig att pröva den bevisning som förstainstansrätten har lagt till grund för dessa faktiska förhållanden. När bevisen har erhållits på ett korrekt sätt och de allmänna rättsprinciper och förfaranderegler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, är det nämligen endast förstainstansrätten som skall bedöma det värde som uppgifterna i målet skall tillmätas (dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl., REG 1994, s. I-1981, punkt 66, och beslut av den 5 februari 1998 i mål C-30/96 P, Abello m. fl. mot kommissionen, REG 1998, s. I-377, punkt 53).

69 I den mån klagandens påstående avser att rättens ordförande inte uttryckligen har bedömt viss bevisning skall detta således inte godtas.

70 Klagandens argumentation skall inte godtas, eftersom den anses vara en invändning om att beslutet är bristfälligt motiverat på denna punkt. Det kan inte fordras av rättens ordförande att han uttalar sig om samtliga faktiska och rättsliga omständigheter som framförts under förfarandet för interimistiska åtgärder. Det är tillräckligt att de skäl han anför med hänsyn till omständigheterna vederbörligen motiverar hans beslut och gör det möjligt för domstolen att utöva sin prövningsrätt (se ovannämnda beslut i målet SCK och FNK mot kommissionen, punkt 52, och beslut av den 10 september 1997 i mål C-248/97 P(R), Chaves Fonseca Ferrão mot OHMI, REG 1997, s. I-4729, punkt 20).

71 I förevarande fall har förstainstansrättens ordförande i punkt 69 i beslutet tydligt redovisat sin bedömning av situationen i detta hänseende.

72 Den hänvisning som rättens ordförande gjort till erfarenheten av de skyddsåtgärder som infördes år 1997, vilka inte förefaller ha medfört att en stor andel av de risfabriker som etablerades i Nederländska Antillerna försvann, förefaller fullständigt relevant. I samband med förfarandet för interimistiska åtgärder behövde förstainstansrättens ordförande inte beakta det omtvistade beslutets bestående beskaffenhet utan var endast skyldig att bedöma vilka följder detta kunde få under perioden fram till dess att målet avgjordes slutligt. Han kunde således med rätta hänvisa till de följder som tidigare interimistiska åtgärder befunnits ha.

73 I den mån överklagandet kan prövas på den andra grundens andra delgrund skall det följaktligen ogillas.

74 Av det ovan anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden: Beaktande av Nederländska Antillernas intressen

Parternas argument

75 Den tredje grund som anförts till stöd för överklagandet rör huvudsakligen det inledande resonemanget i punkterna 55—65 i det överklagade beslutet, såsom detta sammanfattas i punkt 14—16 i förevarande beslut, där det anges att rättens ordförande fastslagit att mot bakgrund inte bara av risken för att gemenskapens intressen skulle komma att oåterkalleligt skadas för det fall de interimistiska åtgärderna beviljades, utan också av att rådets utrymme för skönsmässig bedömning i fråga om att förena intresset av den gemensamma jordbrukspolitiken med intresset av att associera ULT med gemenskapen, kan klagandens ansökan bifallas endast om de begärda åtgärderna obestridligen framstår som brådskande.

76 Den tredje grunden består av fyra delgrunder.

77 Genom den första delgrunden har klaganden hävdat att rådet, tvärtemot vad som framgår av punkt 55—58 i det överklagade beslutet, inte får undvika risken för en konflikt mellan två syften i fördraget, nämligen utvecklingen i ULT och jordbrukspolitiken, genom att införa kvoter. Klaganden har här anfört fyra argument.

78 För det första följer risken för konflikt inte direkt av fördraget utan har skapats på konstgjord väg av gemenskapen, som inte beaktade artiklarna 132.1 och

133.1 i samma fördrag vid utarbetandet av den gemensamma jordbrukspolitiken.

79 För det andra antog rättens ordförande felaktigt att det verkligen förelåg en obalans på gemenskapsmarknaderna för ris och socker.

80 Vad beträffar rismarknaden borde rättens ordförande först ha beaktat den inställning som vissa parter i andra mål inför domstolen och förstainstansrätten har givit uttryck för. Vidare var han skyldig att på ett korrekt sätt undersöka den bevisning som förebringats, särskilt den rapport som utarbetats av det Nederländska institutet för ekonomi. Avslutningsvis gjorde rättens ordförande en felaktig tolkning av den italienska regeringens påstående att marknadspriset för indicaris i gemenskapen för närvarande motsvarade 93 procent av interventionspriset. Med hänsyn till förekomsten av skyddsåtgärder år 1997 visar detta påstående att det inte är import från ULT som påverkar priset på ris i gemenskapen.

81 Punkt 55—58 i det överklagade beslutet innehåller inget som tyder på att det föreligger en obalans på marknaden för socker.

82 För det tredje har klaganden bestritt att denne under förhandlingen gjort de uttalanden som den tillskrivs i sista meningen i punkt 55 i det överklagade beslutet, enligt vilka "den ekonomiska situationen vid utgången av den tidsperiod då de två skyddsåtgärderna tillämpades, nämligen de elva första månaderna av år 1997, inte hade förändrats och att risken för konflikt hade ökat, varför en långsiktig lösning borde väljas".

83 För det fjärde har klaganden invänt mot påståendena i punkt 58 i det överklagade beslutet, enligt vilka "[d]et tycks vara ostridigt att omvandlingen i ULT av ris eller socker från AVS-länderna, som gör det möjligt att anse att dessa produkter har sitt ursprung i ULT, utgör en relativt enkel industriprocess som inte fordrar kostsamma anläggningar" och att "denna omständighet således förefaller gynna utvecklingen av export av ris eller socker från Nederländska Antillerna till gemenskapen". Här har klaganden åberopat dels den höga investeringskostnaden för fabriker för behandling av ris och socker, dels slutsatserna i den rapport från det Nederländska institutet för ekonomi som ingivits till förstainstansrätten, enligt vilka en potentiell export av ris från ULT till gemenskapen inte kan överstiga 1996 års nivå.

84 Genom den tredje grundens andra delgrund har klaganden gjort gällande att rättens ordförande i punkt 55 och följande punkter i det överklagade beslutet felaktigt har antagit att rådet hade rätt att införa kvoter i handeln med ULT. Klaganden har anfört tre argument till stöd för detta påstående.

85 För det första strider punkt 55 i det överklagade beslutet mot artikel 133.1 i fördraget som förbjuder tullkvoter på ris och socker från ULT. Sedan övergångstiden löpt ut är tullavgifter och åtgärder med motsvarande verkan i samband med import till gemenskapen av produkter från ULT förbjudna.

86 Om för det andra de åtgärder som förekommer i det omtvistade beslutet hade ansetts vara kvantitativa restriktioner eller åtgärder med motsvarande verkan, hade de varit förbjudna sedan övergångsperioden löpt ut vad beträffar import från ULT till gemenskapen. Det antas därför felaktigt i punkt 55 i det överklagade beslutet att rådet skulle ha befogenhet att föreskriva sådana åtgärder.

87 För det tredje är ordförandens antagande om att rådet har befogenhet att införa tullkvoter eller kvantitativa restriktioner eller åtgärder med motsvarande verkan uppenbart oförenligt med förstainstansrättens och domstolens praxis. Klaganden har här hänvisat till dom av den 14 september 1995 i de förenade målen T-480/93 och T-483/93, Antillean Rice Mills m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2305, och av den 22 april 1997 i mål C-310/95, Road Air, REG 1997, s. I-2229), där en oåterkallelig "princip om de resultat som uppnåtts i ULT" fastslogs.

88 Genom den tredje grundens tredje delgrund har klaganden gjort gällande att förstainstansrättens ordförande inte kunde ge rådet befogenhet att införa tullkvoter i fråga om ris med anledning av den svåra situationen för risproducenter i gemenskapen, vilka hade uppmuntrats att odla indicaris. Genom att göra så lät rättens ordförande ULT:s intressen, vilka är direkt hänförliga till fördraget, påverkas av den gemensamma jordbrukspolitiken, som definieras i sekundärrättsakter.

89 Genom den tredje grundens fjärde delgrund har klaganden hävdat att rättens ordförande inte kunde anta att det inte var säkerställt att ett eventuellt fastställande av ett minimipris gjorde det möjligt att undvika nya störningar, vilket han gjorde i punkt 61 i det överklagade beslutet. För det första bortsåg förstainstansrättens ordförande helt från förekomsten av ett minimiprissystem i Nederländska Antillerna och från att detta var av fullständig beskaffenhet. För det andra hade klaganden, tvärtemot vad som framgår av punkt 60 i det överklagade beslutet, visst bestritt rådets argument om svårigheterna med ett sådant minimiprissystem, genom att särskilt hänvisa till en skriftväxling mellan Nederländernas ständiga representation och kommissionen. För det tredje har klaganden påpekat att sådana system som införs av tredje länder godtas av gemenskapen som alternativ till införandet av en antidumpningstull. Avslutningsvis är det, för det fall det skulle finnas svårigheter med ett minimiprissystem, alltid möjligt att införa skyddsåtgärder, och rättens ordförande kunde även ändra eller ogiltigförklara de vidtagna interimistiska åtgärderna.

90 Enligt rådet avser den tredje grundens tre delgrunder till stöd för överklagandet inte behovet av skyndsamhet beträffande de begärda åtgärderna och intresseavväg-

ningen, utan i stället det omtvistade beslutets giltighet och hänför sig till de grunder för ogiltigförklaring som klaganden anfört till stöd för talan om ogiltigförklaring vid förstainstansrätten, men som klaganden inte åberopat till stöd för att ansökan om interimistiska åtgärder framstår som rättsligt och faktiskt befogad.

91 Vad beträffar den tredje grundens fjärde delgrund har rådet riktat uppmärksamheten på punkt 64 i det överklagade beslutet, enligt vilken rättens ordförande, oberoende av svårigheterna med ett minimiprissystem, i princip inte kan ersätta rådets bedömning med sin egen.

92 Kommissionen har för sin del yttrat sig särskilt om var och en av den tredje grundens fyra delgrunder.

93 Vad beträffar risken för konflikt mellan de två syftena med fördraget som avses i den första delgrunden, anser kommissionen först att rättens ordförande inte har tagit ställning till rådets behörighet utan har bara återgivit innehållet i det omtvistade beslutet. Kommissionen har vidare gjort gällande att rättens ordförande inte antog att det förelåg en obalans på de berörda gemenskapsmarknaderna utan att detta framgick av en bedömning av bevisningen, vilken inte kan ifrågasättas i samband med ett överklagande. Vad beträffar klagandens fjärde argument utgör detta ett direkt ifrågasättande av de bedömningar av sakomständigheterna som gjorts i första instans.

94 Vad beträffar den tredje grundens andra delgrund, vilken rör rådets befogenhet att införa tullkvoter i handeln med ULT, har kommissionen till skillnad från rådet gjort gällande att överklagandet inte kan prövas på denna grund, eftersom delgrunden reser en fråga om huruvida talan är rättsligt och faktiskt befogad som inte anförts i första instans.

95 Vad beträffar den tredje grundens tredje delgrund har kommissionen gjort gällande att rättens ordförande inte på något sätt har bedömt giltigheten av rådets tillvägagångssätt vid avvägningen av ULT:s intressen och intresset av den gemensamma jordbrukspolitiken — en bedömning som hade omfattats av prövningen av huruvida talan var rättsligt och faktiskt befogad — om klaganden hade åberopat denna intresseavvägning. Det följer av det överklagade beslutet att rättens ordförande endast gjorde en bedömning av om intresseavvägningen utföll till fördel för ett beviljande av interimistiska åtgärder.

96 Avslutningsvis anser kommissionen att den tredje grundens fjärde delgrund innebär ett ifrågasättande av bedömningen av de faktiska omständigheterna i det överklagade beslutet och att det följaktligen inte är möjligt att pröva överklagandet i den delen.

Bedömning

97 Det skall fastslås att det första argumentet i den första delgrunden samt den andra och den tredje delgrunden hänför sig till argument som anförts till stöd för talan i huvudsaken och avser att det omtvistade beslutet inte skulle vara giltigt.

98 I den mån det således framgår av det överklagade beslutet att klaganden inte hade anfört dessa argument till stöd för att ansökan om uppskov med verkställigheten var rättsligt och faktiskt befogad, kan rättens ordförande inte klandras för att inte ha beaktat dessa vid avvägningen mellan gemenskapens intressen å ena sidan och klagandens intressen å andra sidan.

99 Vad beträffar det tredje argument som klaganden fört fram till stöd för den tredje grundens första delgrund, genom vilket klaganden har bestritt riktigheten av vissa uttalanden som ordföranden påstått att klaganden gjort, är det tillräckligt att fastslå att denna omständighet under alla omständigheter inte är avgörande för rättens ordförandes resonemang.

100 Avslutningsvis har klaganden genom det andra och det tredje argument som framförts till stöd för den fjärde grundens första delgrund avsett att ifrågasätta ordförandens bedömning av de faktiska omständigheterna och bevisningen, vilket av de skäl som anges i punkt 56 och 68 i detta beslut inte är tillåtet inom ramen för ett överklagande.

101 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den tredje grunden.

Den första grunden: Huruvida talan framstod som rättsligt och faktiskt befogad

Argument

102 Vad beträffar beslutet att ansökan om interimistiska åtgärder inte är rättsligt och faktiskt befogad har klaganden gjort gällande att bedömningen i det överklagade beslutet är behäftad med fem fel.

103 För det första borde förstainstansrättens ordförande, då den problematik som utgjorde den enda grunden för ansökan var föremål för prövning i två förfaranden för förhandsavgöranden samtidigt, ha beaktat de allvarliga tvivel som den nationella domstolen uttryckte i det andra av dessa förfaranden.

104 För det andra stod den tolkning som gjordes i det överklagade beslutet av artikel 240.3 i ULT-beslutet uppenbart i strid med den innebörd som lydelsen av denna bestämmelse normalt hade, enligt vilken tidsfristen om fem år var av tvingande beskaffenhet.

105 För det tredje var denna tolkning dessutom uppenbart felaktig mot bakgrund av bestämmelsens placering i ULT-beslutet.

106 För det fjärde var tolkningen i det överklagade beslutet uppenbart oförenlig med syftena med utveckling i ULT-beslutet, eftersom det berövade ULT och de bolag som önskade investera där den rättssäkerhet som är av avgörande betydelse för den mikro- och makroekonomiska utvecklingen.

107 För det femte har klaganden bestritt tolkningen i det överklagade beslutet av domstolens domar i målen Hansen och Balle samt Nederländerna mot kommissionen.

Bedömning

108 Här är det tillräckligt att erinra om att i förevarande fall har ansökan om interimistiska åtgärder avslagits av rättens ordförande inte bara för att begäran inte var rättsligt och faktiskt befogad utan också för att klaganden inte hade visat att det förelåg en allvarlig och irreparabel skada som motiverade uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet.

109 Närmare bestämt är resonemangen i det överklagade beslutet om frågan om rättslig och faktisk grund av omfattande beskaffenhet, eftersom rättens ordförande i en särskild del och oberoende av prövningen av frågan om rättslig och faktisk grund fastslog att kravet på skyndsamhet inte var uppfyllt.

110 Den andra och den tredje grunden har inte inneburit att det skall anses visat att det förekom någon felaktig rättstillämpning vid bedömningen av det sistnämnda villkoret.

111 Under dessa omständigheter kan grunden rörande frågan om åtgärderna framstod som rättsligt och faktiskt befogade, då den inte innebär ett ifrågasättande av att det inte förelåg något behov av skyndsamhet beträffande de begärda åtgärderna, inte leda till att det överklagade beslutet, ens delvis, ogiltigförklaras (se de ovannämnda besluten i mål SCK och FNK mot kommissionen, punkt 31, och i mål Chaves Fonseca Ferrão mot OHMI, punkt 18, samt beslut av den 15 april 1998 i mål C-43/98 P(R), Camar mot kommissionen, REG 1998, s. I-1815, punkt 40). Det saknas således skäl att pröva den.

112 Av vad anförts följer att överklagandet skall ogillas.

Rättegångskostnader

113 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, skall denne förpliktas att ersätta kostnaderna för överklagandet.

114 Kommissionen, Republiken Italien och Konungariket Spanien, intervenienter i målet, skall bära sina rättegångskostnader i enlighet med artikel 69.4 i rättegångsreglerna.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) Överklagandet ogillas.

2) Nederländska Antillernas regering skall ersätta rättegångskostnaderna.

3) Kommissionen, Republiken Italien och Konungariket Spanien skall bära sina rättegångskostnader.

Luxemburg den 25 juni 1998

R. Grass
Justitiesekreterare

G. C. Rodríguez Iglesias
Ordförande